

РЕШЕНИЕ

№ 3861

гр. София, 12.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 31.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **778** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на И. Д. В., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, чрез адв. Л. К. от САК, срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221421006240-091-001/08.06.2022 г., издаден от Н. К. Ж. – орган, възложил ревизията и Р. Л. В. – ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 1929/08.12.2022 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ДОДОП) [населено място], относно установен данък върху годишна данъчна основа по чл.17 ЗДДФЛ за 2015 г.: в размер на 263 лв. и лихва за забава в размер на 163.95 лв. и за и 2018 г. – в размер на 1322.54 лв. и лихва за забава в размер на 428.03 лв., или общо в размер на 2177.42 лв.

Жалбоподателят твърди, че ревизионният акт е немотивиран, незаконосъобразен поради неправилно приложение на закона и необоснован поради несъответствие със събраните в хода на ревизията доказателства. Счита, че ревизиращият екип свободно и необосновано е намерил превишение на разходите над доходите му за ревизираните периоди. Твърди, че е разполагал със средства от предходен период – заем от „Б. БАРИБА ПЪРСЪНЪЛС ФАЙНЕНС С.А. клон България“ в размер на 20 000 лв., с оглед на което в началото на ревизираните периоди е разполагал със свободни средства от 5000 лв. Сочи, че органите по приходите неправилно не са изследвали входящите и изходящи парични средства на годишна база. Претендира за отмяна на РА и присъждане на сторените разноски.

Ответникът – директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ /ДОДОП/ [населено място] при Централно управление на НАП оспорва жалбата и претендира да бъде потвърден обжалваният акт. Счита, че следва да се възприемат изводите, направени в потвърждаващото решение. Претендира разноски.

Административен съд София – град, 69 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221421006240-020-001 от 05.11.2021 г., издадена от Н. К. Ж., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП Б., е възложена ревизия на жалбоподателя от органи по приходите Р. Л. В. (ръководител на ревизията) и С. И. П. за определяне на данък върху годишна данъчна основа по чл.17 ЗДДФЛ за данъчни периоди от 01.01.2015 г. до 31.12.2020 г. в тримесечен срок, считано от датата на връчване на ЗВР на 23.11.2021 г. съобразно чл.114, ал.1 ДОПК, т.е. в срок до 23.02.2022 г. Със ЗИД на ЗВР от 18.02.2022 г. и от 22.03.2022 г. е удължен срокът на ревизията съобразно чл.114, ал.2 ДОПК общо с два месеца - до 21.04.2022г. и е разширен обхватът на ревизията – здравно осигуряване за самоосигуряващи се за същите данъчни периоди. Заповедите са издадени във формата по чл.113, ал.1 ДОПК и са връчени на задълженото лице по електронен път.

За доказване компетентността на възложителя на ревизията ответникът е представил Заповед № 3-ЦУ-1659 от 05.05.2021 г. на П. Д. – заместник изпълнителен директор на НАП, с която на основание чл.12, ал.6 ДОПК са определени органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл.7, ал.1 и чл.8 от ДОПК. Последните разпоредби на ДОПК уреждат компетентността на органите по приходите – обща по чл.7, ал.1 от ДОПК (актовете по този кодекс се издават от орган по приходите, съответно от публичен изпълнител, от компетентната териториална дирекция) и териториална по чл.8, ал.1 от ДОПК.

С раздел I, т.1 от Заповед № 3-ЦУ-1659 от 05.05.2021 г. Н. К. Ж. – началник сектор „Ревизии“ в ТД на НАП Б. е определена за орган, спрямо който не се прилагат правилата по чл.7, ал.1 и чл.8 от ДОПК.

Съгласно Тълкувателно решение № 2 от 14.05.1991 г. по гр. д. № 2/1991 г., ОСГК на ВС: Административният орган трябва да е компетентен по материя, по място и по степен. Съответно на това некомпетентността може да бъде материална, териториална и по степен. Издадено при действието на З., посоченото ТР № 2/1991 г. възприема разбирането, че „при определени предпоставки по-горестоящият административен орган може и сам да издаде административния акт (вж. чл. 30, ал. 3 З.). С това обаче законът е очертал едно правомощие на по-горестоящия орган, действащ като контролен в производството по обжалване на вече издаден административен акт“. Според настоящия съдебен състав, този извод в ТР № 2/1991 г. на ВС е ценен с оглед допускане на възможност за „промени“, „изменение“ на компетентността „при определени предпоставки“ в случаите – определени в закон. В подкрепа на този извод е легалното определение за „административен орган“ по пар.1, т.1 от ДР на АПК, според което това е орган, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон. Компетентността на административният орган е законово призната способност на даден орган да издаде точно определен административен акт - по материя, по място и по степен. След като тя произтича от закона, то отново законов нормативен акт може да уреди конкретни хипотези на промяна на компетентността. Такава законова

разпоредба е чл.10, ал.9 от ЗНАП, в сила от 01.01.2021 г., според която при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции изпълнителният директор или оправомощено от него лице може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл.8 ДОПК компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа. Очевидно се касае до законоустановена възможност за промяна на териториалната компетентност по чл.8, ал.1 ДОПК и възлагането ѝ на органи от „некомпетентна“ по чл.8, ал.1 от ДОПК териториална дирекция.

Тази възможност безспорно е приложима към ревизионното производство, в което разпоредбата на чл.112, ал.2, т.1 ДОПК урежда компетентност на възложителите на ревизията, определена от териториалния директор на компетентната териториална дирекция. Няма спор, че съгласно чл.8, ал.1, т.1 от ДОПК компетентна ТД на НАП в случая е в [населено място]. Именно посочената териториална компетентност е променена в процесната ревизия на основание законната възможност по чл.10, ал.9 ЗНАП. Това е сторено със Заповед № 3-ЦУ-1659 от 05.05.2021 г. на П. Д. – заместник изпълнителен директор на НАП, чиято компетентност произтича от Заповед №3-ЦУ-ОПР-2/19.04.2021 г. на изп. директор на НАП, с която на П. Д. е делегирана компетентност да определя органи по приходите, за които не се прилагат правилата по чл.7, ал.1, и чл.8 ДОПК.

Със Заповед № 3-ЦУ-3263/05.11.2021 г. на Г. Д. – заместник изпълнителен директор на НАП е наредено конкретни контролни производства, посочени в приложение към заповедта, да бъдат възложени от началник сектори, посочени в Заповед № 3-ЦУ-1659 от 05.05.2021 г. (Н. К. Ж. е такъв служител). Посочено е в заповедта, че възложителите на ревизии следва да бъдат определени със Заповед № РД-01-287 от 10.05.2021 г.

Възложителят на ревизията Н. К. Ж. е орган по приходите, посочен в Заповед № РД-01-287 от 10.05.2021 г. като такъв, спрямо когото не се прилагат правилата по чл.7 и чл.8, ал.1 от ДОПК, натоварен с функциите на компетентен орган по чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК.

По изложените съображения и при изпълнение на визираните законови предпоставки съдът приема, че процесната ревизия е възложена от компетентен териториален орган по приходите.

Валидността на електронните подписи на приходните органи, подписали ЗВР, РД и РА, се установява от представените от ответника удостоверения на л.93-96 от делото, поради което съдът приема, че документите са подписани с валидни квалифицирани електронни подписи. Доказателствата не са оспорени от противната страна, вкл. по реда на чл.184 ГПК.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) №Р-22221421006240-092-001/05.05.2022 г., който е връчен по електронен път на 11.05.2022 г. Писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК не е подадено.

Ревизията е приключила с РА №Р-22221421006240-091-001/08.06.2022 г., издаден от Н. К. Ж., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП Б. – орган, възложил ревизията и Р. Л. В., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП Б. – ръководител на ревизията.

На ревизирания субект е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения (ИПДПОЗЛ) №Р-22221421006240-040-001/30.11.2021 г., в отговор на което

са представени само част от изисканите доказателства.

На основание чл. 45 от ДОПК е извършена насрещна проверка на „УИНЪР 91“ ООД, ЕИК[ЕИК]. Резултатите от контролните действия са обективирани в Протокол за извършена насрещна проверка №П-22221422003508-141-001 от 31.03.2022 г.

На основание чл. 37, ал. 5 и чл. 57 от ДОПК са отправени запитвания и искания за представяне на документи и писмени обяснения до всички търговски банки и застрахователни компании, лицензирани да осъществяват дейност на територията на Република България. От получените отговори е констатирано, че за ревизираното лице са налице данни за движение на средства по банкова сметка в О. ЕАД. Установени са данни за сключени застрахователни договори от лицето и платени и възстановени застрахователни премии ЗАД „АРМЕЕЦ“ и ЗК „КАРДИФ ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“.

Отправени са запитвания и искания за представяне на документи и писмени обяснения до дружества за телекомуникационни услуги, дружества, които предоставят комунални и битови услуги и до местни административни органи, в т.ч. Столична община – район „И.“ и общ. В.. Получена е информация относно наличие/липса на данни за сключвани договори и предоставяни телекомуникационни, комунални и битови услуги. Установени са данни за размера на платените от лицето местни данъци и такси.

На основание чл. 37, ал. 5 от ДОПК е изискана информация от други контролни органи, в т.ч. от СДВР, отдел „Български документи за самоличност“ относно задграничните пътувания на лицето (преминавания през ГКПП и дати на излизане от и влизане в страната) за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2020 г. и от СДВР, отдел „Пътна полиция“ във връзка с установяване на информация за регистрирана движима собственост (МПС). На същото основание е отправено запитване до ЧСИ У. Д. за предоставяне на информация и доказателства по изпълнително дело, образувано срещу солидарни длъжници И. В. и съпругата му М. В. по молба на „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД и присъединения взыскател ТД на НАП С..

В хода на ревизията са направени констатации, че И. В. е съдружник в „УИНЪР 91“ ООД. В резултат на извършената насрещна проверка на „УИНЪР 91“ ООД е установено, че ревизираното лице е правилно допълнителни парични вноски за дейността на юридическото лице по реда на чл. 134 от Търговския закон (ТЗ) и съответно от страна на дружеството са му били връщани суми. Събраните доказателства са удостоверили, че за периодите от 2015 г. до 2020 г. И. В. е внесъл суми в общ размер на 44 200,00 лв., в т.ч.: за 2015 г. – 4 900,00 лв.; за 2016 г. – 11 400,00 лв.; за 2017 г. – 4 800,00 лв.; за 2018 г. – 13 700,00 лв.; за 2019 г. – 5 900,00 лв. и за 2020 г. – 3 500,00 лв. През периода от страна на дружеството са върнати суми на лицето в общ размер на 46666,40лв.

Предвид горното, органите по приходите са изследвали всички източници на доходи, както и разходите, извършени от ревизирия субект.

Ревизираното лице е дало писмени обяснения, че е разполагало с парични средства в брой към 01.01.2015 г. в размер на 6 000,00 лв. и към 01.01.2016 г. в размер на 5 000,00 лв. За останалите ревизирани периоди не е декларирало данни. Доказателства за разполагаемите суми не са представени, поради което ревизиращите са приели, че началното салдото към 01.01.2015 г. е било в размер на 5 000,00 лв.

Въз основа на предоставените данни от „ОББ“ ЕАД са установени началните и крайните салда по банковата сметка на И. В., които били в незначителни размери, в

т.ч.: към 01.01.2016 г. – 0,00 лв., към 31.12.2016 г. – 0,41 лв., към 31.12.2017 г. – 0,41 лв. и към 31.12.2018 г. – 0,00 лв.

По отношение на получените доходи е установено, че лицето е декларирало единствено доходи от трудова дейност в размер на 3 760,00 лв., получени през 2015 г. от работодател „УИНЪР 91“ ООД. За останалите ревизирани периоди не са декларирани и не са установени данни за получени доходи от трудови правоотношения.

По данни от „Пътна полиция“ през ревизираните периоди съпругата на лицето е прекратила регистрацията на две МПС, придобити преди ревизираните периоди, които са били в режим на СИО. Полагащата се S част от получените от продажбата на МПС суми съответства на 250,00лв. през 2015 г. и на 175,00 лв. през 2018 г.

В хода на ревизията са представени разписки за получени суми по договори за парични заеми, сключени с майката на ревизирания субект С. И. В., в т.ч.: през 2016 г. – 5 600,00 лв., през 2017 г. – 6 740,00 лв., през 2018 г. – 6 720,00 лв., през 2019 г. – 6 593,00 лв. и през 2020 г. – 1 098,00 лв. Не са установени данни сумите да са върнати на заемодателя.

Лицето е декларирало получен заем от „Б. ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А., клон България“ в размер на 20 000,00 лв. Представени са копия от договори за кредит, ведно с всички прилежащи документи, анекси и допълнителни споразумения към тях, документи за получените плащания, платежни нареждания за извършените преводи и други.

По отношение на извършените разходи И. В. не са дадени писмени обяснения и доказателства.

Въз основа на събраните данни и доказателствата е извършена съпоставка между доходите имуществото на физическото лице, подробно описана в РД, при която е установено превишение на разходите над приходите 2015 г. в размер на 2 643,23 лв. и през 2018 г. в размер на 14 375,39 лв. За останалите ревизирани периоди превишение на разходите над приходите не е установено.

Според ревизиращите установените при ревизията обстоятелства са формирали състава на чл. 122, ал. 1, т. 1, т. 2, т. 5 и т. 7 от ДОПК, а именно – до започването на ревизията не е подадена декларация, когато задължението се определя по декларация; налице са данни за укрити приходи или доходи; липсват документи, необходими за установяване на основата за облагане с данъци; декларираните и/или получените приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране на стопанската дейност на ревизираното лице не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизирания период, което от своя страна е основание за извършване на ревизията по особения ред, предвиден в чл. 122–124а от ДОПК. Ревизираният субект е уведомен за тези обстоятелства посредством връчените уведомления по чл. 17, ал. 1, т. 2 и чл. 124, ал. 1 от ДОПК. Връчено е ИПДПОЗЛ №Р-22221421006240-040-002/06.04.2022 г., с което от лицето е изискано да попълни и представи декларация за имущественото състояние. Изисканите документи не са представени и не е взето становище.

Предвид горното при определяне на годишната данъчна основа за облагане с данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ ревизиращите са извършили анализ на относимите към лицето обстоятелства по чл. 122, ал. 2, които в случая са визираните в т. 2, 3, 4, 8 и 14.

На основание чл. 122 от ДОПК е определена годишна данъчна основа за облагане, формирана от недостига на парични средства за всеки от посочените периоди. При

така определените годишни данъчни основи са изчислени допълнителни задължения за данък за 2015 г. в размер на 263 лв. и за 2018 г. в размер на 1 322,54 лв.

С оглед така установените задължения по години, на основание чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания (ЗЛДТДПДВ) са начислени лихви за просрочие в общ размер на 591,88 лв.

Ревизионният акт е връчен на 20.06.2022 г. и оспорен по административен ред с жалба вх. №94-И-348 от 05.07.2022 г. Срокът за произнасяне по чл.155, ал.1, вр. чл.146 ДОПК, е до 10.09.2022 г. В този срок, на 08.09.2022 г., страните са сключили споразумение по чл.156, ал.7 от ДОПК, с което срокът за произнасяне е удължен с три месеца – до 10.12.2022 г. В удължения срок е постановено Решение № 1929 от 08.12.2022 г. на директора на ДОДОП С., с което РА частично е потвърден, отменен и оспорването частично е оставено без разглеждане.

Решение № 1929 от 08.12.2022 г. на директора на ДОДОП С. е връчено на 13.12.2022 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена на 19.12.2022 г. - в срока по чл.156, ал.1 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

Жалбоподателят възражава, че решаващият орган не е разгледал жалбата му по административен ред в частта на декларираните от него резултати за вноски за здравно осигуряване за периодите от 01.01.2015 г. до 31.12.2017 г. и от 01.01.2019 г. до 31.12.2020 г. В тази част оспорването по административен ред е оставено без разглеждане, тъй като с РА не са сторени корекции на декларираните от лицето резултати. Видно от крайната, установителна таблица на РА, установените с него задължения за внасяне за визираните в жалбата периоди са нулеви. Изложеното правилно е дало основание на решаващия орган да не разгледа оспорването по административен ред поради липса на правен интерес, какъвто лицето има единствено при неблагоприятен за него резултат – установени допълнителни публични задължения. Доколкото формално е спазен срокът за оспорване по чл.88, ал.3 от АПК, вр. пар.2 от ДР на ДОПК, съдът намира оставянето на жалбата по административен ред без разглеждане на основание чл.88, ал.1, т.3 от АПК за правилно и законосъобразно.

Предмет на настоящето съдебно производство по същество (чл.160, ал.1 от ДОПК) е РА в частта, потвърдена с Решение № 1929/08.12.2022 г. (чл.156, ал.1 от ДОПК).

При служебната проверка по чл.160, ал.2 ДОПК съдът констатира, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентни по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.3 ДОПК органи по приходите и при спазване на установената форма по чл.120, ал.1 ДОПК. Спорните задължения на жалбоподателя за всички ревизирани периоди са определени съгласно приложимите разпоредби на чл. 122-124 от ДОПК.

Разпоредбата на чл.122 от ДОПК урежда набор от особени доказателствени правила, които позволяват прилагането на материално правните норми на съответния данъчен закон при съществена или пълна липса на необходимите доказателства за настъпването на фактическите състави, посочени в материалния закон и водещи до възникване на данъчни задължения. Основната ѝ задача е да даде възможност да се извърши облагане и тогава, когато необходимите данни за установяването на данъчните задължения

съобразно приложимите норми на материалния закон не са налице. Тя е призвана да преодолее тази пречка пред ревизионното производство като създаде условия за попълване или направо заместване на липсващите доказателства с други данни, които да позволяват установяването на задълженията.

За да се приложи чл.122 от ДОПК при установяване на данъчните задължения, трябва да е налице особен случай, който да пречатства извършването на ревизия по общия ред. Тези особени случаи са уредени изчерпателно в чл.122, ал.1 от ДОПК, като доказателствената тежест за тяхното установяване е за органите по приходите. Респ. презумпцията по чл.124, ал.2 ДОПК е приложима само при доказаност на основанието по чл.122, ал.1 ДОПК. Ако не се установи твърдяното обстоятелство по чл.122, ал.1 ДОПК, то цялото производство е опорочено, тъй като не е допустимо издаването на ревизионен акт при прилагане на особения ред, ако не е налице основание за това.

Възражението на жалбоподателя за неправилно извършване на ревизия по реда на чл.122-чл.124 ДОПК е неоснователно. Извън ревизираната 2015 г. И. В. не е подавал ГДД по чл.50 ЗДДФЛ – обстоятелство по чл.122, ал.1, т.1 ДОПК. За процесните 2015 г. и 2018 г. е установено превишение на разходите над приходите – обстоятелство по чл.122, ал.1, т.2 и т.7 от ДОПК. Изложеното е достатъчно основание за извършване на ревизия „по аналог“, респ. фактическите констатации в РА се смятат за верни до доказване на противното (чл.124, ал.2 от ДОПК).

На ревизираното лице, на основание чл.124, ал.1 ДОПК е връчено Уведомление № Р-22221421006240-113-001 от 06.04.2022 г., с което то е уведомено за преминаване към облагане по чл.122 ДОПК. От него е представена единствено декларация за начални салда на парични средства към 01.01.2015 г. в размер на 6000 лв. и към 01.01.2016 г. в размер на 5000 лв. Не са представени други документи и обяснения – обстоятелство по чл.122, ал.1, т.5 от ДОПК. По изложените съображения съдът приема, че е спазена процедурата по чл.124 ДОПК и в хода на особеното ревизионно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Противно на твърденията на жалбоподателя фактическите констатации на РА не почиват на предположения, а на съвкупна преценка на всички събрани в хода на ревизията доказателства. Допустимо е мотивите на РА да препращат към ревизионния доклад (чл.120, ал.2 от ДОПК), поради което е неоснователно твърдението в жалбата за липса на собствени мотиви в оспорения РА. Ревизираното лице не е подало възражения срещу РД, поради което не е нарушена установената форма по чл.120, ал.1 и ал.2 от ДОПК.

В РД, като неразделна част от РА, е направена задълбочена преценка на всички събрани в хода на ревизията доказателства, съобразена с правилата на логическото мислене, без да е допуснато изопачаване или неправилно тълкуване на относимите факти и обстоятелства. Обсъдени са всички дадени от ревизираното лице обяснения и приложенияте към тях доказателства съобразно посочените в тях данни. Възраженията на жалбоподателя, че част от доказателствата не са ценени от приходните органи, а други са преценени превратно, са голословни и не съответстват на мотивите на РД, РА и на

Решение № 1929/08.12.2022 г. на директора на ДОДОП С..

Видно от мотивите на РД и независимо от непредставянето на исканите от ревизираното лице доказателства, ревизорите са приели начално салдо към 01.01.2015 г. в размер на 5000 лв. и са включили в приходната част на съпоставката между приходи и разходи, както получените от майката С. И. В. заемни средства, така и тези, получени от „Б. ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А., клон България“ в размер на 20 000 лв. Противно на твърдения на оспорващия, облагането е извършено на годишна база, намерило изричен израз в крайното установяване - данък върху годишна данъчна основа по чл.17 ЗДДФЛ за 2015 г.: в размер на 260.97 лв. и лихва за забава в размер на 163.95 лв. и за 2018 г. – в размер на 1322.54 лв. и лихва за забава в размер на 428.03 лв., общо в размер на 2175.39 лв. Тези доходи с неустановен произход по чл.122, ал.1, т.2 и т.7 от ДОПК следва да се включат при формиране на данъчната основа по особения ред на чл. 122 от ДОПК. В този смисъл е Тълкувателно решение № 11 от 03.12.2021 г. по тълк.д. № 3/2020 г. на ОСС на ВАС, I и II Колегии.

Съдът констатира, че данъчната основа по чл.122, ал.2 от ДОПК е определена правилно за 2015 г. – обща годишна данъчна основа от доходи от трудови правоотношения и превишение на разходите над приходите с -2643.23 лв., при което и при съобразяване с внесения Д., остава дължим данък в размер на 263.00 лв., ведно с лихва в размер на 163.85 лв.

Неправилно е изчислена данъчната основа за процесната 2018 г. Съгласно таблицата на стр.26-27 от РД към 01.01.2016 г. лицето има разполагаеми 5000 лв., към които следва да се добавят постъпления от 33 642.80 лв. и да се извадят разходи в размер на 37 604.65 лв. Крайното салдо при тези суми е положително в размер на 1038.15лв., а не както неправилно е посочено в РД – в размер на 0.41 лв. Така, към 01.01.2017 г. има положително салдо в размер на +1038.15 лв., към което следва да се прибавят приходите за 2017 г. в размер на 21 240 лв. и да се извадят разходите в размер на 12150.77 лв. Крайното салдо за 2017 г. отново е положително - +10 127.38 лв. Същото следва да бъде съобразено при изчисленията за 2018 г., като към тази сума се прибавят приходи в размер на 6895 лв. и се извадят разходи в размер на 21 270.80 лв. Така, крайното салдо за 2018 г. е отрицателно (превишение на разходите над приходите), но не с посочената в РД и РА сума от минус 14 375.39 лв., а със сумата минус 4248.42 лв. Към тази сума се съобразяват дължимите разходи за ЗЗО в размер на 1150.04 лв., при което се получава данъчна основа в размер на 3098.38 лв., дължимият данък за която е в размер на 309.83 лв., ведно с лихва за забава в размер на 100.27 лв.

По изложените съображения е дължима частична отмяна на РА за 2018 г. – главница над 309.83 лв. до установения с РА размер от 1322.54 лв. и лихва за забава над 100.27 лв. до установения с РА размер от 428.03 лв.

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 от ДОПК се дължат разноски и на двете страни по спора.

Уважената част от оспорването е в размер на 1340.47 лв., за която и спрямо обжалвания интерес от 2177.42 лв. на жалбоподателя следва да се присъдят разноски за държавна такса в размер на 6.16 лв. Жалбоподателят не е представил доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение.

Съобразно отхвърлената част от оспорването в размер на 836.95 лв. на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 400 лв. съгласно чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от изложеното и на основание чл.172, ал.2 от АПК и чл.160 ал.1 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. Д. В., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, чрез адв. Л. К. от САК, Ревизионен акт №Р-22221421006240-091-001/08.06.2022 г., потвърден с Решение № 1929/08.12.2022 г. на директора на ДОДОП [населено място], в частта на установен данък върху годишна данъчна основа по чл.17 ЗДДФЛ за 2018 г., както следва: главница за разликата над 309.83 лв. до установения с РА размер от 1322.54 лв. и лихва за забава за разликата над 100.27 лв. до установения с РА размер от 428.03 лв.

ОТХВЪРЛЯ оспорването в останалата част.

ОСЪЖДА И. Д. В., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, чрез адв. Л. К. от САК, да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при НАП, юрисконсултско възнаграждение в размер на 400 лв.

ОСЪЖДА НАП -Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] да заплати на И. Д. В., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, чрез адв. Л. К. от САК, разноски за държавна такса в размер на 6.16 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: